

Llibre de sant Jordi

Adaptació de Clara Berenguer Revert i Vicent Berenguer Micó

Il·lustracions de Josep Miquel Martínez Ferré

Això va anar i era una vila coneguda pel nom de Banyeres que es troba a l'enlairada serra de Mariola, on fa molts segles un cavaller va matar un drac per a vèncer una maledicció. El drac era ferotge, recorria els camps i el riu, i amb el seu alé, matava bèsties i persones i se les menjava; en acabant s'amagava en una cova. Tots vivien atemorits. En l'entorn de la cova del drac, passat el temps, es va fundar un poblat anomenat Serrella.

A fi de calmar la voracitat del monstre, al poble es posaren d'acord per a oferir-li cada vegada una ovella, un porc, algun animal, o bé una criatura humana. Però ja no tenien els bons ramats d'abans ni als corrals es criaven tots els animals que seria menester, el drac també havia devorat ja moltes joves de la vila i els habitants vivien molt astorats, no cal dir les mares amb filles.

Així que s'hi ajuntaven tothora en rogles discutint com superar la maledicció. Entre els gemecs dels uns i els plors dels altres, no era fàcil posar ordre perquè parlaven tots i totes a una. Al remat van acordar que traurien a sorts les joves destinades al drac i que totes les famílies tindrien un número en les boletes de la coixinera.

Però un dia va eixir la sort a la filla única del rei, Magdalena, i per més que el rei i la reina suplicaren i oferiren tot el seu or i les riqueses del seu regne, no van poder convèncer ningú per a estalviar una mort tan lletja a la seua filla. Tots havien acordat que no es farien diferències a l'hora de morir devorat pel drac.

El desconsolat rei, junt amb la seua família, ix de la vila carrer avall acompanyat d'un llarg seguici, caminen en silenci i quan arriben a la Font Santa beneïx la filla i la deixen sola prop de la Marjal, un paratge de perillosos aiguamolls on era costum deixar les víctimes que tot d'una la fera es menjaria.

Però en aquell instant apareix sant Jordi amb un cavall blanc, va armat amb una cuirassa i una llança; així que veu la princesa s'hi acosta, observa que ha plorat i li pregunta què li passa. Ella li

conta la història del drac i l'advertix, entre laments, que ha de fugir ja o morirà de la mateixa espantosa manera que ella. Però ell li diu que, amb l'ajuda del seu déu, la salvarà.

De seguida apareix el drac en la malesa i sant Jordi, muntant el seu cavall, diu unes paraules de tranquil·litat a la princesa, s'arma amb el senyal de la creu i s'aboca de valent cap al monstre que ja se li acostava. Brandant la llança i encomant-se a Déu, després de grans esforços, va ferir de mort la bèstia i la va fer caure als peus del cavall.

Des de lluny, la gent de Banyeres no s'acabava de creure que el drac ja era ben mort i no devoraria la princesa ni ningú més. Alguns s'havien paralytitzat d'emoció, d'altres fugien cap al castell. Ara, davant l'alegria de la princesa, sant Jordi va cridar tan fort com podia cap a aquells vilatans que ja no havien de tindre por mai més d'aquell drac de Mariola.

El monstre queda en la llunyania, s'ajunten tots i se'n van cap a la plaça formant una cercavila ben joiosa. Com que tothom estava tant content, pareixia que els reis esperaven o pretenien que el cavaller de la creu es casara amb la princesa, però dissortadament

sant Jordi ha de refer el camí i complir la seua missió. De seguida el victoregen tots a una veu –«Vítol a sant Jordi!»–, i el proclamen patró de Banyeres.

Així, el mal va desaparèixer per a sempre en aquell poble, i al lloc on sant Jordi va vèncer el drac va brollar l'anomenat riu de la Marjal, de les aigües del qual es proveïxen des d'aquells dies els habitants de la vila, per a regar bancals fèrtils on es cultiven moltes plantes, hortalisses i també flors, com les roses, la mosqueta..., per a fer l'ofrena anual al sant.

Sant Jordi va nèixer l'any 270, en temps de l'emperador Dioclecian, a Diòspolis, antiga ciutat de Lydda al Regne de Judea, l'actual Lod, prop de Tel Aviv. Com son pare, es va allistar a l'exèrcit romà, però es va negar a perseguir els cristians i va ser martiritzat i a la fi decapitat el 23 d'abril de l'any 303 davant les muralles de Nicomèdia, l'actual Izmit, a l'est d'Istanbul. Poc després el van santificar com a príncep dels màrtirs.